

Знай наших!

Три «К» Ігоря Гаврилюка

Про критику, кохання, кухню та ще дещо — в інтерв'ю з молодим співаком

За якихось півгодини до зустрічі з Ігорем Гаврилюком мені потрапив до рук рейтинг популярності місцевих виконавців, який шляхом телефонного опитування тернополян визначив колега з «конкуруючої» газети. Зізнаюся, була немало здивована: мій гість там упевнено займав третю позицію серед тих, кого знають, і ділив друге-четверте місце серед тих, кого наші земляки люблять.

Для самого співака таке визнання теж було несподіванкою. Популярність, безумовно, тішить. А як молодий тернопільський виконавець ставиться до критики? Про це я Ігоря насамперед і запитала.

— Сприймаю обгрунтовану критику. Якщо людина висловлює невдоволення, а пояснити не може — це несерйозно і не варте уваги.

— Все, що стосується творчості і людей, до неї причетних, на мою думку, має завжди суб'єктивну оцінку — бо ж сприймається емоційно. Що ж, я зрозуміла, що з рівноваги тебе вивести важко. А є питання, на які ти не любиш відповідати, які тебе дратують?

— Мене нічого не дратує. На всі запитання можу дати відповідь.

— Чудово! Скажи, будь ласка, як тобі вдається постійно, з гідною подиву періодичністю, з'являтися у тернопільській ЗМІ? Мабуть, ніхто з наших співучих земляків не має такої підтримки преси.

— Все дуже просто пояснити: я люблю і поважаю журналістів — вони віддають мені взаємність. Стосунки не склалися тільки з однією місцевою газетою, точніше — з її керівництвом.

— Не хочу запитувати тебе ні про Пономарьова, ні про пісню «Зоряну», ні про твою потенційну кохану з таким іменем — це все вже було. Яким запитанням цікавих журналістів віддаєш перевагу?

— Люблю, коли питають про кохання, поїздки, враження, кухню...

— Тоді давай про кохання. Ти здатен на таке: у День святого Валентина, наприклад, у центрі міста роздаровувати чарівним тернополянкам підсніжники? Не заради самореклами, а щоб потішити жіноцтво?

— А у мене вже був подібний випадок, під час навчання на п'ятому курсі консерваторії. Ми з другом йшли центром Львова, купили по букетику підсніжників. Раптом мій друг, нічого мені не кажучи, підходить до однієї з дівчат і дарує квіти. Я не розгубився — вручив підсніжники її подрузі. Дівчата були страшенно здивовані, а нам було приємно. Ми з ними навіть не познайомилися — пішли собі раніше, ніж вони могли б подумати, що нам щось винні.

А те, про що ти кажеш, особливо у Тернополі, я б, напевно, робити не зміг. Мені було б соромно. Через те, що далеко не всі мене зрозуміли б правильно. Не хотілося б, щоб мене вважали диваком.

— Практично в усіх інтерв'ю ти говориш про свою маму — Ларису Лаврентівну, яка є й твоїм директором.

— Так склалося, принаймні, в українському шоу-бізнесі, а не тільки у мене, що директором співака є дуже близька йому людина. У Пономарьова — Олена Мозгова, у Зіброва — його дружина Марина, у Бужинської — чоловік Юрій Квеленков, у Руслани — Олександр Ксенофонов. А у мене — мама. Я їй абсолютно у всіх питаннях довіряю.

— Початок весни у нашому місті вже протягом кількох років позначений зустрічами, які організовує Ігор Гаврилюк. Що плануєш у цьому році?

— Я народився у березні, тому із самого початку ці концерти, на які запрошував колег, планувалися як відзначення мого дня народження у широкому колі. Першою в Тернополі подібне почала робити Оксана Пекун, далі — я. Тепер вже нема, мабуть, жодного місцевого виконавця, який на власній шкірі не відчув би, що провести такий концерт — нелегка справа. Тому скажу так: наразі творча зустріч з нагоди мого дня народження планується. Якби я мав певну суму грошей, сказав би впевнено. А так... Краще спочатку зробити, а потім говорити.

— Давай поговоримо про кухню. Багато хто з київських артистів на запитання про кулінарні пристрасті відповідає, що віддає перевагу китайській, італійській чи ще якійсь екзотичній кухні. А які страви тобі до вподоби?

— Як я помітив, наші «зірки» називають страви, які собі можуть дозволити тільки багаті. Таким чином вони ніби ще раз підносять себе над загалом. Я ж щодо екзотики можу сказати, що люблю, наприклад, мексиканські налисники.

— ?

— Коли вчився у Канаді, часто їх їв. Удома навчився готувати. Це недорого, просто і смачно.

— Поділися рецептом!

— Робимо звичайні налисники. А для начинки беремо фарш, як на котлети, мелені сухарі, свіжу капусту,

перемелену на м'ясорубці, мелений червоний перець (паприку), яйце, порізані кубиками солодкий перець. Усе перемішуємо і начиняємо налисники.

Найбільше люблю готувати салат, рецепт якого теж привіз із Канади. Дуже смачна страва! Щоправда, до неї треба обов'язково додавати селеру. Раніше її було неможливо знайти у Тернополі. Тепер продається у «Grand-Marketі». Отже, корінь селери (надає пікантності), яблуко (пом'якшує), крабові палички, цибулька, вимочена в оцті, варені яйця, бажано — солодкий перець. Подрібнюємо ці продукти, заправляємо майонезом. І все — готово!

— Хто має нагоду дегустувати твої кулінарні шедеври?

— Мої домашні. На свята — день народження, Новий рік, Великдень — ще й гості.

— З ким із колег підтримуєш стосунки? Хто може щось порадити, допомогти?

— Дружба дружбою, але як тільки заходить мова про роботу, всі відразу згадують про конкуренцію. Хоча не можу так сказати про Сашка Пономарьова (у нього період «зірковості» вже минув), Юрченка. Переважній більшості колег, які б гарні слова не казали вони про мене зі сцени на тих самих березневих зустрічах, йдеться завжди насамперед про гроші.

— Що ж, бізнес є бізнес... Дякую за розмову, за рецепти. І ще — твоє слово до наших читачів.

— Дякую всім, хто любить мої пісні, хто мені допомагає, всім тернопільським засобам масової інформації. А всім читачам — якнайбільше кохання.

— І тобі того ж!

Розмовляла Віра САВЧУК.

